

*Srednja šola
Josipa Jurčiča*

Ivančna Gorica

Iskrice

številka 2, junij 2021, šol. leto 2020/2021

Uvodnik

Tokrat so pred vami Iskrice z literarnimi prispevki naših dijakov, ki so nastali v zadnjih mesecih. Veseli nas, da so ustvarjeni v različnih jezikih, nekateri so dobili tudi pomembna priznanja na različnih tekmovanjih. Vidimo, da tudi v časih, ko so se dijaki komaj vrnili k običajnemu pouku po dolgem zoom-zatišju, lahko napišejo marsikaj kakovostnega in navdihujočega, zato se nam je zdelo prav, da nekaj njihovih dosežkov zberemo na enem mestu, v šolskem glasilu.

Mogoče pa bo to celo »work in progress« ali pa bo ta številka vsako leto ali celo pogosteje dobila svoje primerno nadaljevanje. Berite, predajte se in uživajte.

Igor Gruden, urednik šolskega glasila

Haiku je trivrstična pesniška oblika japonskega izvora. Danes velja za najbolj razširjeno pesniško obliko na svetu. Kot kaže, je njena kratka forma, po drugi strani pa filozofska, intuitivna, globoka vsebina, idealna duhovna hrana za sodobnega človeka, ki marsikdaj nima časa opaziti sebe, svojih resničnih potreb in drugih ljudi. (Mojca Saje Kušar)

Nagrajeni haikuji v angleščini

From the autumn treetop
The red leaf gently slides
Into the child's embrace

Sara Šket Beočanin, 1. a

Heavy morning fog
The sparrow takes off from its branch
heading towards the sun

Hana Šket Beočanin, 1. a

tonight in the dark
even crickets seem to scream
when I think of you

Karin Butala, 3. b

Haikuji dijakov, ki so prejeli nagrado za najboljši srednješolski haiku v španščini

la oscuridad
muestra la belleza
de la luz del día

tema / nam pokaže lepoto / dnevne svetlobe.

Damjana Omejec, 3. b

1

anoche nevó
un muñeco de nieve
apareció hoy

včeraj je snežilo / snežak / se je danes prikazal

2

llegó diciembre
hay luces y adornos
la ciudad brilla

prišel je december / so luči in okraski / mesto žari

Natalija Trontelj, 3. b

viene tormenta
y caen mil lágrimas
en olas del mar

prihaja nevihta / in pade tisoč solz / v morske valove

copas de vino
y cena romántica
a través de ZOOM
čáše vina / in romantična večerja / preko zoom-a

tienen olor de
un amor efímero,
rosas que traes
imajo vonj / po kratkotrajni ljubezni / vrtnice, ki jih prinašaš

suenan tan puro
montón de porquerías,
si las dices tú
sliši se tako nedolžno / cel kup nespodobnosti / če jih rečeš ti

Nataša Lukič, 4. a

el sol duerme
polvo blanco cae del cielo
me estoy sofocando
sonce spi / bel prah pada z neba / dušim se

con un mantel
hago bailar el polvo
en un rayo de sol
s krpo / naredim, da prah pleše / v sončnem žarku

Manca Kepa, 4. b

... in še slovenski haikuji ...

Kdo si, da je dan
brez tebe nedorečen
in pot brez kraja?

Iskrica, še ena,
še ena ... Ogenj v mreži
življenja.

Počakala te bom
v čarobni deželi.
Daljavi navkljub.

Nejc Zupančič, 4. b

Gozd, sonce, voda ...
Mistika življenja. Kje?
Dvom ne pojenja.

Breda Kastelic, 4. b

Zaupanje je
lahko darilo svetu.
Tudi poguba.

Na robu prepada
se gledam v globini.
Je luč že blizu?

Anja Pajek, 4. a

Ko ne verjameš
več, ko povsem obupaš,
postaneš hvaležen.

Sanjam: pocukran
Sončev zaton z vrha sveta.
Le s tabo?

Ko so besede brezglasne,
prazen pogled govori
predajo.

Deževno nedeljsko
popoldne me ne bo
rešilo samote.

Za devetimi
gorami, za devetimi vodami
sreča je.

Martin Černe, 4. b

Nagrajena haikuja v nemščini

Coronavirus –
macht unser Leben einsam.
Wir warten, hoffen...

Koronavirus -
življenje dela nam samotno.
Čakamo, upamo...

Samo Golobič, 2. a

Schneeflocken fallen,
Sie warten gespannt auf uns,
um sie zu jagen.

Padajo snežinke,
nestrpno čakajo na nas,
da jih ulovimo.

Matic Berglez, 2. a

in še drugi nemški haikuji...

Die Sonne geht auf,
der Mond geht unter
wenn die D sterkeit weggeht.

Sonce vzhaja,
luna zahaja, ko
mrak odhaja.

Žiga Hribar, 2. a

Liebe ist sehr sch n
Aber schwer zu finden
Und sch n zu haben.

Ljubezen je zelo lepa,
 prav jo je teŹko najti
in lepo imeti.

Der beste Arzt
Bist du mein bester Freund?
Danke dir, f r alles.

NajboljŹi zdravnik,
si ti moj najboljŹi prijatelj?
Hvala ti, za vse.

Ema Adamlje, 2. a

Erwarte das Unerwartete
denn nach dem Regen
scheint die Sonne.

Pri akuj nepri akovano
saj tudi za deŹjem
posije sonce.

Ana KavŹek, 2. a

So viele Sprachen,
aber das L cheln,
das versteht jeder.

Toliko jezikov,
a nasmeh razumejo vsi.

Maja Marolt, 2. a

1. Reiner Schmerz durch Leib,
Lauf dem Drache entgegen.
Im Kampf Herz gefunden.	Čista bolečina skozi telo,
tek zmaju naproti.
V boju najdeno srce.
2. Schuld verätzt den Kern,
Tränen brennen die Haut stark.
Spring in den Ozean.	Krivda razžira jedro,
solze močno skelijo kožo.
Skoči v ocean.
3. Bärenmutter flieht.
Mädchen geboren als Orca:
schwimm mutig zum Stern.	Mati medvedka beži.
Deklica, rojena kot orka:
pogumno plavaj do zvezd.
4. Glaub der Wissenschaft.
Web – keine Grenze für niemand!
Bitte, lass dich impfen.	Verjemi znanosti.
Internet – ni meja za nikogar!
Prosim, cepi se.
5. Lieber Mensch, ein Wunder schreibt.
Ich kann mehr als man je denkt.
Sorg für mich, dein Leib.	Dragi človek, piše čudež.
Zmorem več, kot si kdaj koli misliš.
Poskrbi zame, tvoje telo.

Zoja Peteh, 2. a

Die Sonne scheint
Lilien blühen im Park
Der Bach versiegt

Sonce sije.
Lilije cvetijo v parku.
Potok presahne.

Chrysanthemen sind
Der Herbst ist wieder da
es wird kalt sein

Krizanteme so.
Jesen je spet tu.
Mraz bo.

Es ist jetzt Winter
Die Rube wird wieder riechen
Schau, es wird schneien!

Zima je.
Repa bo spet zadišala.
Poglejte, snežilo bo!

Die Vögel singen
Die Kirschblüten sind hier
Liebe ist alles!

Ptice pojejo.
Tu so cvetovi češnje.
Ljubezen je vse!

Urška Strahinič, 2. a

Na prireditvi **Bodi pisatelj/pisateljica** Pionirskega doma v sodelovanju z Mestom literature, Mestno knjižnico Ljubljana, Javno agencijo za knjigo, Mladinsko knjigo in Cankarjevo založbo je bil naš dijak **Jure Malovrh imenovan kot mladi pisatelj zgodbe s posebno vrednostjo**. Za natečaj je bilo potrebno odlomek, *“Na Neubergerjevi pred blokom stoji nek tip. Tudi na videz bi mu dal dvaintrideset. V rokah drži manjšo potovalko, sicer pa ni na njem nič, kar bi bilo vredno opisa.”* (Ana Svetel: Dobra družba), na čimbolj kreativen način vplestiv prozno be sedilo.

Iz roke v nebo

Kakšen teden nazaj, mislim, da je bil četrtek, sem se sprehajal po Neubergerjevi ulici v Ljubljani. Kot nadobuden pisatelj sem se odločil o tem nekaj napisati. Nisem bil čisto prepričan, o čem naj pišem. Ta sprehod v meni ni vzbudil posebnega zanimanja za okolico, zato si tudi v spomin nisem kaj dosti vtisnil. Pa vendar sem čutil neko težnjo po opisu tega neposebnega doživljanja, če bi temu lahko sploh tako rekli. Spomnim se, da je tam stal nek moški. Vem, da ni izgledal nič posebnega, ker si ga tudi zapomnil nisem kaj dobro. A na njem je bilo nekaj, kar mi je padlo v oči. Ker sem bil v posebno klasično obarvanem pisateljskem duhu, sem se odločil, da bom pisal s črnilom in starim nalivnim peresom. Začel sem: *»Na Neubergerjevi pred blokom stoji nek tip. Tudi na videz bi mu dal dvaintride-*

»Shit,« sem si rekelsam pri sebi. Šel sem po nov papir, se malo pretegnil in spet začel: *»Na Neubergerjevi pred blokom stoji nek tip. Tudi na videz bi mu dal dvaintrideset. V rokah drži manjšo potovalko, sicer pa ni na njem nič, kar bi bilo vredno opisa.«*

»Hmmm.« Zamislil sem se. Dobil sem novo idejo, ki bi dogajanje malo popestrila in fantazirala. Nadaljeval sem: *»Ta potovalka je bila, v primerjaviz nezanimivim tipom, nadvse zanimivo bitje. Bila je zelo majhna, ljubka in oblečena kot kakšna letalka izpred druge polovice dvajsetega stoletja. Prav zaradi njenih oblek sem sklepal, da potuje. Videl sem, kako živo se upira stisku roke velikana. Odločil sem se ji pomagati, kljub temu da je dolgočasni moški v meni budil občutek strahu. Približal sem se mu od zadaj in jo urno pograbil. To sem moral storiti z veliko preciznostjo, da ne bi palčice poškodoval. Stekel sem in tekel sem še dolgo za tem. Mislim, da je moški kar hitro odnehal z lovom, jaz pa sem še kar naprej kolovratil s svojimi nogami po sivemu asfaltu. Bilo je šele po kakšnih treh minutah, da sem se ustavil. V vsej tej kolobociji in zadihanosti sem že pozabil, da sem še nedolgo nazaj, iz roke tujca, staknil človeško nemogoče majhno osebo. Kriknila je: »Zakaj je bilo to potrebno! Situacijo sem obvladovala. Še malo je manjkalo, pa bi ga ugriznila in se rešila prijema. Zakaj, se sprašujem, mora vedno nekdo pomagati drobni ženski v stiski. Nič manj nisem sposobna od tebe.« Po končanem karanju mi je pomolila jezik. Njen glas je bil zelo majhen, ozek in visok. Delovala je kot junak iz risanke. Odgovoril sem: »Če bi mene kdo ugrabil, bi bil vesel tistega, ki bi me rešil. Namesto da se pritožuješ, se mi raje zahvali.« Trmasti drobižek ni izkazal nobene hvaležnosti. Zahteval je le, naj ga izpustim. Ukaz sem upošteval, zato sem ga previdno odložil na tla. Zbežal je stran in hitro izginil za rob hiše. Počasi sem sledil poti, po kateri sem menil, da je odvihral. Čez kratek čas sem se na nebu zazrl v velik pisan balon. Ta prizor je bil res nekaj neverjetnega in nepozabljivega. Za barvitim balonom je pripet plapolal mogočen transparent z napisom:*

Odložil sem pisalo in zaprl črnilnik. Zadovoljen sem bil z začetkom dogodivščine. Pogled sem usmeril skozi okno, kjer je nad mestom letel moder balon. Na mojem obrazu se je zasejal nasmešek.

Jure Malovrh , 4. b

Vaš svet je gnil

Štrafiks. Pri nas temu rečemo vap. Uradno pa se tej mašini baje pravi visokotlačni čistilec. Slednje poimenovanje bom v naslednjih nekaj minutah ali urah gotovo pozabil, ker ni šans, da bom vapu kdajkoli rekel visokotlačni čistilec. Štrafiks mi je pa smešna beseda. Včeraj sem jo slišal prvič in danes sem jo že pozabil, ampak mi je ravnokar spet prišla na pamet. Zveni mi bolj zabavno kot vap, zato upam, da bom ob naslednji priložnosti, ko bom uporabljal vap, temu rekel štrafiks.

Obstajata dve vrsti ljudi. Tisti, ki govorijo dobre zgodbe, in tisti, ki blefirajo. Poznam veliko dobrih zgodb in še mnogo več slabih, ampak slednje slej ko prej pozabim, razen če so izjemno slabe in jih ne morem pozabiti, tudi če bi jih hotel. Zgodbe so namreč življenje in življenje so zgodbe. In ker nočem biti pozabljen še isti trenutek, ko mi ugasne srce in me spravijo pod zemljo, moram povedati zgodbo. No, lahko vsaj poskusim. Da bom živel še naprej, oživel vsakokrat, ko bo kdo prebral ali slišal to mojo pripoved. Morda pa bo tako slaba, da jo bralec ne bo mogel pozabiti, niti če bi jo hotel in bom tako na ta način dosegel svoj namen. Saj ne verjamem, da mi bo kdo zares prisluhnil, to je pravzaprav moj obupan poskus posmeha svetu, ker pišem v prazno, ampak vseeno pišem. Očitno torej pišem sam sebi. Imam vsaj enega resnega in doraslega bralca. To je več kot dovolj zame.

Po mojem skromnem mnenju si, če si iskren, že na polovici uspeha. Sicer je to hoja po robu in igranje z ognjem, ampak kaj pa ti bo življenje brez igre. In brez zgodb. Nekatero zgodbo, ki sem jih slišal, so se mi zdele zelo nesmiselne, bedne. Neko nizanje nepovezanih dogodkov, oseb, besed, misli, krajev, časov, spominov in predmetov, katerih edini pomen je, da zapolnjujejo vrzel med sosednjima besedama, med sosednjima trenutkoma. Takih zgodb načeloma ne maram in zato že naslednjo sekundo pozabim tisti »sončnično zlat orumeni obesek polovičke srčka na 18-karatni srebrni verižici, ki krasi petindvajsetletno Mino, ki obuta v elegantne čevljece z 10 centimetrov visoko peto, z nakodranimi rjavočrnimi lasmi in vonjem svežih prvih spomladanskih trobentic ob 7.36 zjutraj stopiclja po parku Zvezda in hiti na mestni avtobus številka 5, ki bo na postajo prispel čez dobre tri minute in pol«. Tudi jaz najbrž nisem nič boljši od vas, ki gledate, a ne vidite in poslušate, a ne slišite. Morda ima to stopicljanje kičasto opisane ženske nekje po mestu nek globlji pomen, ki ga jaz nisem sposoben uzreti, ali pa ji samo ne dam možnosti in jo že po prvih nekaj besedah, ko zagledam recimo »sončničen rumenzlat nakit«, ali pa »prefinjeno-damske 7 centimetrov visoke pete« zavestno obsodim na propad in, če se da, pozabim še isti trenutek. Ampak kdo je tisti, ki sodi in kdo je tisti, ki določa, kaj ima smisel in kaj ne? To počno samo tepci.

Morda mlatim prazno slamo. Ali pa se samo nočem sprijazniti z dejstvom, da me nobeden ne razume. Pri tem je ironično to, da se včasih ne razumem niti sam. Jebiga.

»Dobrega konja pa fejest babe nigreh pogledat«, mi je stalno govoril oče. Pa vseeno se od strmenja v poln krožnik goveje juhe na mizi v nedeljo opoldne ne naješ. Prav tako od bolščanja v

sosedovega iskrega vranca nimaš kaj dosti koristi. Zato očitno ni druge, kot da se s stisnjeno pestjo potrepjaš po prsih in greš v akcijo. Tukaj pa se, kot vedno, pojavijo več problemov. Prvi je ta, da »tarča« sploh opazi, da obstajaš. Drugi je ta, da je koristno z njo navezati kakšen stik, ker nismo več v 18. stoletju, ko si bil po zaslugi skrbnih in preračunljivih staršev kar naenkrat poročen z neko Francko in sosednje župnije, po možnosti še preden si jo sploh spoznal. Če ti oboje uspe, kar niti ni tako samoumevno, kot se ti morda zdi, govorim namreč iz lastnih izkušenj, potem se šele začnejo resnični problemi. Ljubezen je namreč razdajanje in ne prejetanje, vsaj v svojem temeljnem pomenu. Prejemal bi vsak, dajal pa redkokdo, pa še to je po navadi storjeno z mislijo na lastno korist oziroma drugače rečeno, mislijo na to, kaj boš potem ti sam dobil nazaj v zameno. Kot da se gremo jebeno sožitje in ne dvoedinost. Poleg tega je ljubezen praktično sopomenka za ranljivost. Kdor se z vsem srcem upa podati v njo, je lahko samo dvoje – ali zelo naiven ali pa zelo pogumen. Nek filozof je baje enkrat rekel, da če veš, zakaj osebo ljubiš, je ne ljubiš. Najprej se mi je izjava zdela neumna, zdaj pa počasi spoznavam, da bi to morda lahko bilo res.

Za pravico mora vsak poskrbeti sam. Svet je gnil in če se nočeš navzeti te gnilobe, moraš stvari vzeti v svoje roke. Človek si sam izbere svojo usodo, mar ne?

Če bi me pred pol ure kdo vprašal, kaj vidim pred sabo, bi mu najbrž rekel nekaj takega:

Na Neubergerjevi pred blokom stoji nek tip. Tudi na videz bi mu dal dvaintrideset. V rokah drži manjšo potovalko, sicer pa na njem ni nič, kar bi bilo vredno opisa.

In če bi me zdaj vprašali, kaj si mislim, bi vam rekel, da ne vem. Da nimam pojma. Sigurno sem ravnokar zabil kakih 10 minut svojega življenja, da sem uspel prebrati to shizofreno skropucalo, na šestih umazanih listih, ki so temu kvazi pisatelju očitno neopazno zdrsnili iz potovalke na moker asfalt pred blokom. Bedak ni sposoben niti zatakiniti zapiralnega mehanizma svoje mini potovalke. Ampak po drugi strani – če teh 10 minut ne bi zabil tako, bi minile pa kako drugače in verjetno prav nič bolj produktivno. Mogoče bom tekom današnjega dne še kdaj pomislil na prebrano zmešnjavo tega čudnega popotnika, ki po mojem v življenju še ni videl 200-evrskega bankovca. Če bi ga moral umestiti v eno od dveh vrst, na katere delim ljudi, bi ga gotovo umestil med bleferje. Mogoče skriva v svojem kufru fantastično zgodbo, ki bo postala, če bo prišla pod roke pravi osebi, svetovni hit. Ampak če vprašate mene, ima tam notri kvečjemu kup takega nepovezanega sranja, kot sem ga bil deležen jaz, o zgodbi, ki jo tako omenja, pa ni ne duha ne sluha.

Reklamni katalogi in položnice, ki sem se jih namenil it iskat, še vedno ležijo v mojem nabiralniku v pritličju pred vhodom. Pogled na nekaj načičkanih razmočenih listov par metrov stran od vhoda in moja otroška radovednost sta krivi za to.

Martin Černe, 4. b

Matematični svet

Pridi, vabim te na potovanje,
med števila in oblike,
skupaj zmoreva ujeti sanje!
In razširiva jih med ljudi,
da že jutri vsak v boljšem svetu se zbudi.

Svet je lepši,
kjer y enak je z ...
A pri nas ... Pri nas je vse drugače.

Mogoče tja naju ponese pot števil,
kjer za vse dovolj je hrane in πjače!
Z geometrijskimi telesi tam vsak lahko bo hišico zgradil
in otrok se veselil bo svoje prve, matematične igrače.

Daj, pridi, rada bi šla v lepši svet živet,
kjer prijatelja še smeš objet,
kjer na vsakem koraku pozdravi te iskriv nasmeh!

Mogoče pa,
ko skupaj zvezde vse preštejemo,
ta naš svet
se bo vrtel spet bolj prav.

Tanja Škufca, 1. b

Prvi oktober

Polna luna se dviga na obzorju.

Obrnem glavo in odprem oči.

Sveti se rdeče, bakreno in zlovešče.

Pozdravljen, oktober.

Celo leto sem čakala nate.

Čakala na hladen piš,

ki me spomni, da ni več poletje,

ki me spomni, da prihaja mrzla zima,

zima, ki bo rjovela čez moje srce.

(To je moj prvi rojstni dan brez tebe.)

(Hišo so napolnili gostje, a ta, v kateri sem sedela, je bila prazna.

Prazna in tuja, tuja in mrzla.)

Še dva meseca pa te ne bom videla eno leto.

Eno leto, ko sem rastla brez tebe, jokala, čutila,

ljubila pa nisem.

Moje srce je hladno in lažnivo.

Pogreša tebe, pogreša toplino.

Breza bo kmalu odvrгла vse liste, rada bi jih nazaj, a ji jih veter vztrajno zanaša ob okno terase.
Počuti se golo in razkrito.

Polnoč je, drugi oktober.

Solza mi zdrsne čez lice.

Listje bom pometla vsak dan,

Četudi bo lipa dodala svoje k mojemu delu.

Jaz pa bom tiho, tiho pospravljala svoje grenke stopinje, pometala za sabo, zbrisala otožne sledi.
Zbrisala solze,

zbrisala solze.

Polna luna je visoko nad obzorjem. Nagnem glavo in jo pogledam.

Svoj oranžni plašč je slekla in sedaj se mi v višinah muza, odeta v veličastno srebrno tančico.

Gozd spi.

Čričkov že dolgo ni več pod mojim oknom.

Ritem bije le še moje srce in ne bo nehalo, kot je tvoje.

Ker potrebujem zvok.

Potrebujem dih, potrebujem stik.

Ulije se dež.

Zatisnem oči in obrišem obraz po poplavi.

Alja Štaudohar, 3. b

Utrinki

Pravijo, da je z vsakim dnem lažje, pa vseeno ni.

Nekateri dnevi so dobri, nekateri ne.

Nikoli ni zares lažje.

Lahko imaš štirinajst dobrih dni. Slab dan preprosto butne vate.

Zvečer si bolj občutljiv, ko se okolica okrog tebe umiri,
ko te dnevni vrvež in hrup ne zamotita več
in vate bruhnejo misli o tem, kako kratko in krhko je to življenje.

Zvečer pomisliš, zakaj te svet ne mara,
zakaj se slabe stvari dogajajo samo tebi.

Pa se ti ne. Ves svet trpi s tabo.

Če ne ljudje, pa trpijo oblaki, ki vsak večer gorijo v toplih odtenkih opečnate barve.

Če ne oblaki, pa trpijo drevesa, ki jim zima ukrade listje.

Če ne drevesa, pa kosi ledu in prahu, ki vsake toliko časa zgrešijo pot in padejo v Zemljino atmosfero, kjer v obliki utrinka omahnejo v temo.

Če ne utrinki, pa vinilna plošča, na kateri igla pozno v noč preskakuje en in isti del komada, kar preslišiš, globoko zatopljen v svoje misli.

Veš, da nisi sam. Goriš skupaj z oblaki,
gol si z drevesi, pripravljen, da vate butne mraz,
pripravljen na padecz utrinki
in opraskan kot vinilna plošča na gramofonu.

Nato pa vstaneš.

Sonce vzide, drevesa ozelenijo, iz prahu nastane novo življenje
in zamenjaš ploščo.

Ovene le rože iz vaze na okenski polici nadomestijo nove, sveže. Podočnjake zakriješ z ličili in
obraz ti nadomesti nov zakrivljen nasmešek, ki je dovolj prepričljiv in velik,
da nihče ne opazi črnega oblaka, ki potuje s tabo vsak dan.

A ni vedno črn. Včasih je medla puhasta svetloba,
ob kateri se nasmehneš,
saj dvigne težo s tvojih ramen, da si opomoreš in zadiháš.

In ta svetloba si ti, ko prideš v moj dan.

Objemi me. Stisni me.

Tako močno, da se izgubim v tvojem oprijemu in se spet najdem v toplini, ki mi jo prinašáš.

Alja Štaudohar, 3. b

Iz delavnice kreativnega pisanja:

Na urah kreativnega pisanja smo si najprej izmislili vsak svojega literarnega junaka, nato pa smo ga opazovali na večernem sprehodu, v nelogični zgodbi, v trgovini, ko opazuje kupca brez denarja, kot pisca pisma, pred ogledalom pa kot partnerja, prijatelja ... Udeleženci so dobivali zahtevne naloge, na primer morali so izbrati besede za določene pojme in predmete in jih nato uporabiti v zgodbi, vključiti še posebnosti literarnega junaka in situacijo, ki jo je zahtevala naloga. Za oblikovanje zgodbe so imeli čas omejen na 20 minut. Nato smo zgodbe brali, jih komentirali, predvsem pa smo se zdeli sami sebi kreativni. Naslednje šolsko leto nadaljujemo in veseli bomo tvoje družbe. (Majda Simonič)

Na sprehodu

Ura je štiri, morda pet zjutraj. Poletje je. Trava je rosna, obzorje se komaj opazno začenja svetliti. Tomaž stopi čez prag svoje koč, pripre vrata in se bos odpravi na sprehod. V dolini je vse mirno, le tu in tam se zasliši šibek odmev pasjega laježa. Ubere jo ob gozdu, tam najraje pričaka sončni vzhod ob dneh, kot je ta, ko mu ne uspe potlačiti travmatičnih spominov iz daljne preteklosti. Noge ima premražene, a bolečine ne čuti. No, vsaj te telesne bolečine. Hodi po rosni travi, brezizrazen obraz je zazrt v nedoločljivo točko daleč pred njim. Nenadoma se v gozdu poleg njega nekaj premakne, zasliši se tek manjše živali. Najbrž je spet preplašil kakšnega zajca. Ne zmeni se za to. Zre v nedoločljivo točko na obzorju, zatopljen v svoje misli in izgubi občutek za čas. Ko se spet zave, je sonce že pokukalo iznad gora in odpravi se nazaj domov.

Martin Černe, 4. b

Nelogična zgodba – Sredi jase stoji drevo

Na prelepi jasi je stalo veliko drevo. Sonce je sijalo in ptice so pele, a kar naenkrat je z jasnega udarila strela in preklala drevo napol. Ven je skočil zajec, ki je kar najhitreje odskakljal do bližnje reke, kjer se je spremenil v ribo. Riba je začela plavati proti toku in skoraj bi prišla do izvira, če je ne bi pograbil nek ribič in jo odnesel domov. Ribič in njegova žena sta ribo povečerjala in kosti zavrgla v smeti. Prišel je smetar in odvrigel smeti v tovornjak, nakar je iz tovornjaka skočila ribja kost, se spremenila v ptico in odletela v krošnjo drevesa, ki ga je kmalu za tem z jasnega udarila strela.

Jure Malovrh, 4. b

Damjan na sprehodu

Bila je že trdna noč. Po večerji je Damjana objela nenadna želja po svežem zraku in hladni noči, obsijani z bistro Luno. To je bilo zanj neobičajno. Redko kdaj je svoj dom zapuščal

tako pozno, a zadnje čase se je že večkrat našel v trenutku premišljevanja in zasanjanosti, zato se je odločil ob sprehodu razbremeniti misli. Oblekel si je plašč, nataknil si je rokavice, obul si je škornje, si nadel kapo ter se podal na pot.

Čeprav je bilo nebo jasno, se je po tleh valila gosta megla. Po nekem času je Damjan srečal gručo ljudi, ki so peli, pili, in se veselili. Damjan jih je mirno pozdravil in želel iti mimo, a možje, že napol pijani, so vztrajali, da pride bližje in z njimi kaj spijs.

Po kakšni uri je zgledalo, kot da je bil Damjan že član prvotne skupine. Z njimi je pil in vriskal na ves glas.

Jure Malovrh, 4. b

Logika?

V enem mestu so pod neko, danes izsušeno, reko nekaj stoletij nazaj zgradili tunel. Trije prijatelji, ki živijo v tem mestu in niso vedeli, da ta tunel obstaja, so se nekega dne odločili, da preverijo, ali je še vedno prehodan. Sredi njihove poti se je tunel usul in jih je zalila voda.

Milica Sekulić, 2. b

Na sprehodu

Rum se je zbudil, se oblekel v navadne črne kavbojke ter siv pulover in si skuhal kavo. Ker nima službe, je ura bila že poldan. Med pitjem kave je pogledal skozi okno in videl, da dežuje. Rum je velik oboževalec dežja, zato je vzel dežnik ter se odpravil na sprehod. Ko je stopil iz hiše, je srečal sosedo, ki je hitro, kolikor je lahko, pobirala oblačila z vrvice.

Pozdravil jo je in se nasmehnil, kar je tudi na njen obraz privabilo nasmeh. Odločil se je, da bo odšel do parka in se med potjo nazaj ustavil v trgovini ter kupil kruh. V parku je pod neko klopco zagledal psa, ki ga je po navadi, ko je le imel kaj hrane s seboj, nahranil. Ker je bilo že pozno, on pa je imel načrt pospraviti hišo, se je odpravil nazaj domov. Skoraj bi pozabil na trgovino, a se je v zadnjem trenutku spomnil.

Milica Sekulić, 2. b

Na blagajni

Prosim, povejte mi še vi, kaj se je zgodilo.

Ko je vstopil, je zgledal kot popolnoma normalen, tih tip človeka. Najbrž ga tudi opazil ne bi, a sem stal ob vratih, saj sem se počasi odpravljaj domov. Na poti do avta sem se

spomnil, da nisem kupil moke, zato sem se vrnil v trgovino. Vstopil sem, vzel moko in odšel do blagajne. Stal sem v vrsti za njim. Ko mu je blagajničarka izročila račun, ga je začudeno pogledal in ji povedal, da je nekaj naredila narobe, saj se mu je znesek zdel prevelik in nima dovolj denarja.

Ona mu je odgovorila, da je vse v redu in legitimno, kar ga je razburilo in je začel vpiti nanjo. Gospod, ki je prav tako čakal na blagajni, ga je skušal pomiriti, a to je fanta le še bolj razjezilo in ga je udaril, ta fant gospoda, nato pa zbežal iz trgovine. Vas zanima še kaj gospod policist?

Milica Sekulić, 2. b

Vili Travnik

Vili Travnik, po naravi miren človek, ima močen odpor do hrupa in glasnega žvečenja. Svoje obroke jé v samoti Ankaranskega zaliva, do kamor vsak dan hodi iz svojega ateljeja na Cankarjevi ulici. Ta obrok je vedno enak. Skromen sendvič z dvema kosoma pohanega purana, tremi enakomerno narezanimi kosi paradižnika in kislo kumarico.

Kadar riše skice v svojem ateljeju, posluša divjo glasbo, da z močnimi toni električne kitare in glasnimi bobni preglasi svoje misli. Je molčeč, strasten vrtnar (majhno stanovanje mu zapolnjuje štiriindvajset rož!), predno gre od doma, vsako rastlino skrbno pregleda, ji obriše prah in reče lepo besedo ali dve. Z drugimi ljudmi ne spleta razmerij, saj ves svoj čas posveča delu v ateljeju, njegove zelene prijateljice pa se mu zdijo več kot dovolj, saj se nikoli ne pritožujejo nad glasbo, ki jo posluša, ali pa zgražajo nad izrabljenimi oblačili iz časa njegovih študentskih let, ki jih še vedno nosi.

Alja Štaudohar, 3. b

Na sprehodu

Vili kot vedno odide ob deveti uri zjutraj proti Ankaranu, s slušalkami v ušesih in puranjim sendvičem v roki. Na obali sede na majhno leseno klopcu in na svojem razbitem telefonu, umazanem od barve, preleti ponudbe za delo. Naleti na oglas »Renovacija stare viktorijanske vile na Siciliji«, ki ga je objavila ženska po imenu Vasilija Rodopov.

Vili vstane in se počasi odpravi peš proti pomolu. Na vsake dva koraka preneha brati, saj mu sonce skozi senco visokih borovcev lenobno poškili v telefon. Blagor njemu, ki mu je delo le to, da sije vsak dan in ga imajo vsi radi. Če bi mu moral določiti karakter, bi rekel, da je pravi narcis. Zamišljen ni opazil osebe, ki je s kupom papirja tekla proti njemu.

Treščila je vanj. Vse, kar je videl, so bili le kostanjevo rjavi lasje in kup dokumentov, ki so se razpihali po slanem betonu. Hitro se je sklonil, da ne bi papir končal v slani vodi, ki je butala ob pomol le par metrov stran. »Se opravičujem,« želela je še nekaj dodati, a se je

ugriznila v ustnico in ostala tiho. Temnolaska je nosila njemu znano temno zeleno uniformo in zlato rjave mokasinke. Zgledala je mlado, če ne celo mladoletno. Tiho sta pobrala liste in Vili se je na svoje presenečenje ponudil, da jo pospremi do jahte, zasidrane v Kopru, na kateri naj bi delala. Zanimalo ga je, ali je lastnik trenutno najbolj razkošne ladje v pristanišču še vedno isti stari Italijan Toni Breza.

Alja Štaudohar, 3. b

V Tušu

Čakala sem v vrsti. Minevale so minute, blagajničarke pa še vedno ni bilo za pult. Začela sem si ogledovati starejšega moškega pred seboj, ki je prav tako čakal, da bo lahko opravil nakup. Oblečen v rjavo ponošeno jakno znamke Levis in z raztrganimi kavbojkami, ki njegovi starosti niso dale modernega videza, temveč neurejenega in zanemarjenega. Njegovi usnjeni škornji so bili popackani z barvo in gradbenim materialom. Na glavi je nosil baretko, dodatek k prismuknjenemu videzu.

Roke so mu nemirno tapkale po blagajniškem pultu. To je moje oči zaneslo k nenavadnemu izboru stvari, ki so čakale, da jih prodajalka poskenira, in na lastnika, da jih zatem čim prej skrije v vrečko. Folijska, razredčilo, lepilni trak, pločevinka 100% alkohola in vrečka smokijev so bodli v oči.

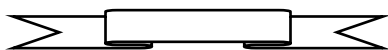
Prodajalka je po petih minutah končno stopila za pult in začela izbrano predstavljati na odlagalni del. »Še kaj?« ga je dekle prijazno vprašalo. »Winston modre« je mož zdrdral iz navade. »To bi bilo triindvajset evrov in sedeminpetdeset centov, gospod«, se je nasmehnila, on pa je začel brskati po svojih žepih. Kmalu je bilo očitno, da denarnice ni imel s seboj. Preden bi mu utegnila prodajalka ponuditi, da umakne njegove predmete na stran, je ta v hitrem gibu zgrabil vrečko in jo popihal iz trgovine. Sprožil se je alarm in dekle za pultom, z značko, na kateri je pisalo Marica, je začela nervozno tipkati policijsko številko v telefon. Preden je prislonila slušalko na uho, sem jo ustavila in ji pokazala svojo policijsko značko. Ponudila sem se, da plačam tudi njegov nakup in ker mlada prodajalka ni želela zapletov z delodajalcem, je privolila, jaz pa sem stekla čez avtomatična vrata v smer, kamor je šel tat. Ni prišel daleč. Skrival se je v senci visokega betonskega kompleksa stanovanj, ki je zaradi bližine vode zaudarjal po ribah in razliti nafti iz pristanišča. Iz žepa je potegnil vžigalnik in beležnico, jaz pa sem skočila nanj in mu jo potegnila iz roke. Moški je ječal na tleh, medtem ko sem vneta listala po njej. Mislila sem, da sem ujela morilca, a strani so bile polne skic hiš in kipov. Nobenega znaka o umoru ali prikrivanju.

Alja Štaudohar, 3. b

Kaj literarni junak razmišlja, ko se zjutraj pogleda v ogledalo

Koliko je ura? P ..., kakšna pa sem?! Že tako globoki in temni podočnjaki ... z razpackano maskaro izgledam res faking nagravnó. Kaj sem že delala zvečer? Prva stvar, ki se je spomnim, so martiniji. Šit, sem imela spet one night stand? Ne, saj ni nobenega v moji postelji. Spet nisem vzela tablet. A nisem nekaj sanjala? Ah, prebliski se ... Spet eni izmed tistih, ki mi dajo občutek, da je vse v redu. Da je vse, kot je bilo pet let nazaj, ko je bil Ben še živ. Jebemti, da imam dovolj. Vsega. Kaj, če se preselim na Mars? Bi bilo tam kaj bolje? Najbrž ne, še vedno bi bila brez Bena. Zakaj po petih letih še kar ne morem preživeti niti dneva, ne da bi razmišljala o njem? Fak, ampak sem res grozna, še lasje mi niso prizanesli. Res moram po tablete, drugače bom jokala še pred kosilom. Ampak kaj je s tistimi martiniji? Mislím, da sem bila spet pijana, res moram nehat s tem. A sem poklicala Christine, kot sem ji obljubila? Verjetno spet ne ... Čakaj, saj je ura šele štiri zjutraj ... Fak, res sem z ..., kaj sploh delam z lajfom ...

Vanja Pevc, 2. b

HOW HAS COVID-19 CHANGED STUDENTS' LIVES

Nowadays being a student is not the easiest and coronavirus has rather complicated it even more. Staying focused was already hard before the pandemic happened, as well as keeping a spark for studying online, when playing videogames is much more tempting than listening to your teacher. But the question is: How has Covid-19 changed our lives?

In the beginning schools closed, thinking they would open after for two weeks, we celebrated our miniature holiday. However, they stayed locked for almost six months and been transported on applications such as ZOOM, TEAMS and many alike. Going to school in person, we came home mentally and physically exhausted and by the end of the day, falling asleep was not a problem. Anyhow online learning has not tired us enough, often resulting in late awakening for our classes and having trouble falling asleep.

Before, we used to go to school, study, got homework and later enjoyed free time with our friends. During the lockdown we got up, turned on our computers and listened to lectures. Later some of us went for a quick walk, but some stayed in and continued playing computer games with friends who they had not seen for a long time.

The other thing worth considering is, that online lessons are not as interesting as the ones in real classroom. Students became lazy and less active with schoolwork, because of lack of personal interaction. Classes became uninteresting as a consequence of teachers' overwork and their unfamiliarity with applications for online schooling.

On the other hand, lockdown brought some students the time, to focus on themselves. I, for example, have improved my physical condition and concentrated on mental health, which suffered due to not seeing my friends often enough and not being able to confide in them through the phone. I also had opportunity to reconnect with my family and that made me happier.

This whole situation makes me think, if life is ever going to be normal, after we overcome the virus. It seems like students are tired of wearing masks all day and so are teachers. Losing motivation and then gaining new momentum can be tough, especially for teenagers wanting as much free time as they can get.

So, in conclusion, I think that our lives have changed, but still not too much. For some individuals quarantine brought time to focus on school and for others the frustration caused by restrictive antivirus measures. But after all, this was a new experience within we learnt many new things.

Manca Koščak, 3. a

WE DO NOT TALK ANYMORE – THERE IS NO TIME

Personally I would rather disagree with the given statement. Nevertheless there is some truth to it. Instead of sniping at the given topic let us discuss facts about it.

Firstly, something will be stated "Modern lifestyle abandoned interpersonal interactions." Today most of the jobs require sitting at the desk for eight hours straight and doing paperwork. In such working conditions there is no time for chatting with co-workers. Moreover when someone is on his way from work, nothing can be done to break the ice of silence which filled the space of vehicle.

In addition, under the area of today's lifestyle falls individuals' spending of his free time. Once one is freed from bitter work of his job, he becomes a victim of modern day addictions such as playing videogames, reading yellow pages... Everything that has been mentioned previously accelerates antisocial behaviour. It eats away our time to talk to people.

Thirdly, a new subject of communication has risen from the lack of time for expressing our thoughts. To talk does not only mean speaking, listening is also considered as the means of communication. Society and human psyche abounds in everyday information that we are bombarded with. Such phenomenon results in lack of attention people are given. This

can be noticed in the growth of mental disorders yet we do not do anything to tackle this problem.

Although up until now only downsides of the topic have been exposed, there are some positive sides to it. There has never been such development of internet which brings people together. A lot of problems are discussed through social networking sites. Almost everyone has a mobile phone evoking constant communication with every place on earth. It can not be said that we do not have time to talk since we are reachable in every situation we are in.

In conclusion, one cannot state that modern times brought us to the state where indispensable ability to talk is neglected. Although working and addictions may be something that disrupts communication we still talk enough to each other, especially by taking advantage of appliances which are being developed on a daily basis.

Gašper Primc, 3. a

The development of medicine has taken an unethical turn

What is actually ethic? And what can we count as ethical? So ethic is a general idea or belief that influences people's behaviour and attitudes. For ethical actions we can add being in accordance with the rules or standards for right conduct or practice.

Last year, year of 2020, was remarked as Corona year, because everything revolved around Covid-19. And as we all know Covid-19 was a newly discovered disease, which is severely contagious and extremely dangerous for high-risk group of people.

And with like every other unresearched and unstudied condition and with large amount of fear within people conspiracy theories were born. Most known is that Chinese scientists released the virus, so they could decrease population growth and virus got out of their hands and they could not control it any more.

We cannot forget about vaccine either. People filled with disbelief and fear say that they are putting tracing devices into our vaccine. Doctors and analysts are stating that vaccine is 90% efficient and does not have any serious side effects. Personally, I do not quite believe them, because normally development and testing last at least ten years before they can approve a medicine. So naturally, I am a bit sceptical about it, but if me being vaccinated means that a few lives are saved or at least protected I will gladly do it.

If those theories could be or are true, we could establish with certainty that the development of medicine has taken an unethical turn. As I claimed earlier that ethical acts are relating to moral principles, we can say that wilfully liberating deadly virus or planting tracing devices into people is undoubtedly unethical.

Jerca Rakar, 3.a

PEOPLE ARE NEVER SATISFIED WITH WHAT THEY HAVE

In my opinion most people are never satisfied with what they have. They always seek for more and better.

It is a well-known fact that people crave for bigger and better things in life, they have unrealistic expectations from life and never take time to enjoy and appreciate what they already have. They simply believe that success brings happiness. All this is happening since they are continuously being told that they are worthless - by the society, by posts on social media, or even by their friends.

In addition to that, just by scrolling through their Facebook feed, they allow a string of updates from people they barely know about fancy dinners, exorbitant vacations, or romantic relationships. That is the key problem that is slowly taking away their fragile sense of self-confidence.

In fact, that are just some of the reasons that make people unhappy. However, none of them matters if only we decide to change the main source of our happiness. We should be more realistic in our expectations. I strongly believe everyone should measure their own progress in life instead of comparing it to other people.

In conclusion I would like to add that life is not a race; or it at least does not have to be (if you choose so, of course). The sooner you realize this the better. We should not let our peace of mind be affected by what other people do or think. That is how you live a good life.

Vid Habič, 3.a

¿Qué causa el estrés para los estudiantes?

El estrés es una sensación natural de no poder hacer frente a demandas y eventos específicos. Es un sentimiento de tensión física o emocional. En pequeños episodios el estrés puede ser positivo, pero cuando el estrés dura mucho tiempo, puede dañar la salud.

Muchos estudiantes, desde la escuela primaria hasta la escuela secundaria, experimentan estrés en la escuela. Hay muchas cosas que pueden causar estrés para los estudiantes. Muchos estudiantes se preocupan por tener un buen éxito en examen o hacer tiempo para estudiar si hay más de una próxima prueba. La tarea es otro factor común que causas estrés.

Cuando un alumno se siente frustrado por la tarea, lo hace más difícil para él o ella completar las tareas. Luego, la tarea puede apilar, lo que conduce a más estrés. Pero esas cosas se pueden evitar si estás organizado. Lamentablemente hay muchos otros que los

estudiantes no pueden evitar tan fácilmente. Por ejemplo cada uno valora su tiempo libre y los estudiantes con horarios ocupados pueden frustrarse rápidamente porque no tienen tiempo para relajarse. Otro problema es no dormir bastante. Debido a eso, puede ser más difícil para los estudiantes concentrarse o aprender.

Y por último, una de las razones más comunes para el estrés es no tener suficiente apoyo. La falta de apoyo de los padres o de los profesores puede añadir mucho estrés a los estudiantes. Pueden sentir que se espera mucho de ellos, pero no tienen un sistema de apoyo lo suficientemente fuerte como para lograr sus objetivos.

Nina Bregar, 2. a

¿Que es amistad para mi? – La amistad es muy importante en nuestras vidas

La amistad es un derecho no escrito que todos merecemos. Nos da alegría y felicidad y también nos reconforta. Nos da la fuerza, nos empujamos a conseguir cosas que nos parecen imposibles y nos ayuda a obtenerlas. La verdadera amistad no conoce límites, no se importa por la raza, el género, la edad, la apariencia y el carácter de las personas. La amistad significa estar feliz por los logros de otra persona, independientemente de sus fracasos o éxitos.

Las amistades se fortalecen cuando nosotros ayudamos en los momentos difíciles, cuando apoyamos y cuando aconsejamos. Es muy difícil tener verdaderos amigos en este momento, porque nunca sabemos quién nos hiere o nos utilizará para su propio bien. La amistad se basa en la confianza en otra persona. Todos los hombres necesitan un amigo, porque la vida entonces es más hermosa y bella. Un verdadero amigo es verdaderamente un tesoro.

Eva Starič, 2. a

Una imagen

Todas las mañanas, cuando me despierto, veo una imagen familiar en la pared. Esta imagen es una persona, cada mechón de pelo está parado diferentemente. Tiene hombros demasiado anchos y demasiadas espinillas. Una persona que tiene pocos amigos. Entonces miro por la ventana y veo a la chica. Creo que ella se ve a sí mismo de la manera en que yo veo esta imagen. Notamos cosas que otras personas no ven. Porque también han permanecido limitados por sus propias incertidumbres.

Después de un tiempo, solo veo una imagen familiar de una persona que irradia felicidad, amor por los demás. La imagen es segura y no se preocupa por las cosas pequeñas o el cabello que no están en el lugar correcto. Esta persona tiene buenos amigos y familiares para ayudarles en cada obstáculo. Proporcionarle un punto de apoyo incluso en los momentos más difíciles. Esta foto de la pared es yo.

Que nuestro exterior sea solo una imagen en el espejo y no una carga.

Eva Krnc, 2. a

Iskrice št. 2, šolsko leto 2020/21

Izdala in založila: Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Za izdajatelja: Milan Jevnikar

Urednik: Igor Gruden

Mentorice: Jasmina Balaban (nemški haikuji), Mojca Saje Kušar (španski in angleški haikuji), Majda Simonič (slovenski haikuji, pesmi in proza), Sonja Lama (zadnjih 7 prispevkov v angleščini in španščini)

Naslovnica: Julija Genorio, 1. b (z natečaja Evropa v šoli 2020/21 pod naslovom *Če kruhek pade ti na tla...* na temo odpadne hrane)